Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

27. října 2016 *

„Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Článek 267 SFEU — Příslušnost Soudního dvora — Pojem ‚ustanovení unijního práva' — Směrnice 89/106/EHS — Sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se stavebních výrobků — Norma schválená Evropským výborem pro normalizaci (CEN) na základě pověření uděleného Komisí — Zveřejnění normy v Úředním věstníku Evropské unie — Harmonizovaná norma EN 13242:2002 — Vnitrostátní norma provádějící harmonizovanou normu EN 13242:2002 — Spor týkající se smlouvy mezi jednotlivci — Metoda konstatování (ne)shody výrobku s vnitrostátní normou provádějící harmonizovanou normu — Datum konstatování (ne)shody výrobku s uvedenou normou — Směrnice 98/34/ES — Postup při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů — Působnost"

Ve věci C-613/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko) ze dne 19. prosince 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 30. prosince 2014, v řízení

James Elliott Construction Limited

proti

Irish Asphalt Limited,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan a D. Šváby (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. listopadu 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za společnost James Elliott Construction Limited E. Barington, SC, C. Donnelly, BL a B. Shipseym, SC, pověřenými D. O'Donovanem, solicitor,

— za společnost Irish Asphalt Limited T. Hoganem, SC, D. Conlan Smythem, barrister, N. Buckleym, BL, pověřenými N. Mulherinem, solicitor,

* Jednací jazyk: angličtina.

— za Irsko A. Joycem a L. Williams a J. Quaneym, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. Kennedym, SC a G. Gilmore, barrister,

— za Evropskou komisi A. C. Becker a G. Bragou da Cruz a G. Zavvosem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. ledna 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 267 SFEU, článku 4 směrnice Rady 89/106/EHS ze dne 21. prosince 1988 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se stavebních výrobků (Úř. věst. 1989, L 40, s. 12; Zvl. vyd. 13/09, s. 296), ve znění směrnice Rady 93/68/ES ze dne 22. července 1993 (Úř. věst. 1993, L 220, s. 1; Zvl. vyd. 13/12, s. 173, dále jen „směrnice 89/106“), článků 1 a 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů (Úř. věst. 1998, L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), naposledy pozměněné směrnicí Rady 2006/96/ES ze dne 20. listopadu 2006 (Úř. věst. 2006, L 352, s. 709, dále jen „směrnice 98/34“), jakož i harmonizované normy EN 13242:2002, nazvané „Kamenivo pro nestmelené směsi a směsi stmelené hydraulickými pojivy pro inženýrské stavby a pozemní komunikace“ (dále jen „harmonizovaná norma EN 13242:2002“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu týkajícího se dodávky kameniva ze strany společnosti Irish Asphalt Limited společnosti James Elliott Construction Limited.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 89/106

3 První, čtvrtý, šestý, sedmý, jedenáctý a dvanáctý bod odůvodnění směrnice 89/106 zní:

„vzhledem k tomu, že členské státy jsou odpovědné za to, aby na jejich území byly pozemní a inženýrské stavby navrhovány a prováděny tak, aby neohrožovaly bezpečnost osob, domácích zvířat a majetku při současném dodržování jiných základních požadavků veřejného blaha;

[…]

vzhledem k tomu, že bod 71 Bílé knihy o dotvoření vnitřního trhu přijaté Evropskou radou v červnu 1985 stanoví, že se bude v rámci všeobecné politiky klást zvláštní důraz na určitá odvětví, včetně stavebnictví; že odstranění technických překážek v oblasti stavebnictví, které jsou tak rozsáhlé, že nemohou být odstraněny vzájemným uznáním rovnocennosti mezi všemi členskými státy, se má řídit novým přístupem, vytyčeným v usnesení Rady ze dne 7. května 1985 [Úř. věst. 1985, C 136, s. 1], které vyzývá ke stanovení základních požadavků na bezpečnost a dalších hledisek důležitých pro veřejné blaho bez omezování již existujících a odůvodněných úrovní ochrany v členských státech;

[…]

vzhledem k tomu, že jako základ pro harmonizované normy nebo jiné technické specifikace na evropské úrovni a pro vypracování nebo udělování evropských technických schválení budou zavedeny interpretační dokumenty za účelem konkretizace základních požadavků na technické úrovni;

vzhledem k tomu, že tyto základní požadavky tvoří základ pro vypracování harmonizovaných norem pro stavební výrobky na evropské úrovni; že pro dosažení co největšího přínosu pro jednotný vnitřní trh, pro umožnění přístupu na tento trh co největšímu počtu výrobců, pro zajištění co největšího možného stupně transparentnosti trhu a pro vytvoření podmínek pro harmonizovaný systém obecných pravidel ve stavebním průmyslu by měly být vytvořeny harmonizované normy v co největším rozsahu a co nejrychleji; že jsou vypracovávány soukromoprávními subjekty a musí zůstat nezávazné; že pro tento účel jsou Evropský výbor pro normalizaci (CEN) a Evropský výbor pro normalizaci v elektrotechnice (CENELEC) uznány za orgány příslušné přijímat harmonizované normy v souladu se všeobecnými hlavními směry spolupráce mezi Komisí a těmito dvěma orgány podepsanými dne 13. listopadu 1984; že pro účely této směrnice je harmonizovanou normou technická specifikace (evropská norma nebo harmonizační dokument) přijatá jedním nebo oběma těmito orgány na základě pověření uděleného Komisí v souladu s ustanoveními směrnice Rady 83/189/EHS ze dne 28. března 1983, kterou se stanoví postup pro poskytování informací v oblasti technických norem a předpisů [Úř. věst. 1983, L 109, s. 8];

[…]

vzhledem k tomu, že výrobek se považuje za vhodný k použití, jestliže je v souladu s harmonizovanou normou, s evropským technickým schválením nebo s neharmonizovanou technickou specifikací uznanou na úrovni Společenství; že v případech, kdy výrobky mají z hlediska základních požadavků malý význam a kdy se odchylují od existujících technických specifikací, může být jejich vhodnost k použití certifikována schváleným orgánem;

vzhledem k tomu, že výrobky, které jsou pak považovány za vhodné k použití, lze snadno rozeznat podle značky , ES‘; že jim musí být umožněn volný pohyb a volné použití k jejich zamýšlenému určení v rámci celého Společenství“.

4 Článek 2 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„1. Členské státy přijmou všechna nezbytná opatření k tomu, aby výrobky uvedené v článku 1, které jsou určeny k použití ve stavbách, mohly být uvedeny na trh pouze tehdy, jsou-li vhodné k tomuto určenému použití, to znamená, že mají takové vlastnosti, že stavby, do kterých mají být zabudovány, sestaveny, použity nebo instalovány, mohou, jsou-li řádně navrženy a provedeny, splňovat základní požadavky uvedené v článku 3, jestliže se na tyto stavby vztahují předpisy obsahující tyto požadavky.“

5 Článek 3 odst. 1 uvedené směrnice zní takto:

„Základní požadavky použitelné na stavby, které mohou ovlivnit technické vlastnosti výrobku, jsou uvedeny v podobě podmínek v příloze I. Z těchto požadavků lze uplatnit jeden, několik nebo všechny; musí být dodržovány během ekonomicky přiměřené životnosti.“

6 Článek 4 odst. 1 a 2 této směrnice zní následovně:

„1. Normy a technická schválení se pro účely této směrnice dále nazývají ‚technické specifikace‘.

Pro účely této směrnice jsou harmonizované normy chápány jako technické specifikace přijaté CEN, CENELEC nebo oběma podle pověření udělených Komisí na základě stanoviska výboru uvedeného v článku 19 ve shodě se směrnicí [83/189] a v souladu se všeobecnými hlavními směry spolupráce mezi Komisí a těmito dvěma orgány podepsanými dne 13. listopadu 1984.

2. Členské státy předpokládají, že výrobky jsou vhodné ke svému určenému použití, jestliže umožňují, aby stavby, ve kterých budou použity, plnily základní požadavky uvedené v článku 3 za předpokladu, že tyto stavby budou řádně navrženy a provedeny, a jestliže tyto výrobky jsou opatřeny značkou ES. Značka ES znamená, že výrobky:

a) vyhovují příslušným vnitrostátním normám přejímajícím harmonizované normy, na něž byly zveřejněny odkazy v *Úředním věstníku Evropských společenství*; členské státy zveřejní odkazy na tyto vnitrostátní normy;

b) vyhovují evropskému technickému schválení vydanému podle postupu stanoveného v kapitole III nebo

c) vyhovují vnitrostátním technickým specifikacím uvedeným v odstavci 3, pokud harmonizované specifikace neexistují; seznam těchto vnitrostátních specifikací musí být vypracován podle postupu stanoveného v čl. 5 odst. 2.“

7 Článek 6 odst. 1 směrnice 89/106 stanoví:

„Členské státy nesmějí na svém území bránit volnému pohybu, uvádění na trh nebo používání výrobků, které splňují ustanovení této směrnice.

Členské státy zajistí, aby použití těchto výrobků k účelu, pro který byly zamýšleny, nebránila pravidla nebo podmínky stanovené veřejnoprávními nebo soukromoprávními subjekty, které působí jako veřejný podnik nebo jako veřejný subjekt na základě monopolního postavení.“

8 Článek 7 uvedené směrnice stanoví:

„1. Za účelem zajištění kvality harmonizovaných norem pro výrobky budou normy vypracovávány evropskými organizacemi pro normalizaci na základě pověření udělených Komisí […].

2. Výsledné normy budou, pokud to bude reálné, formulovány v ukazatelích vlastností [stavebních] výrobků, přičemž budou brány v úvahu interpretační dokumenty.

3. Po vyhlášení norem evropskými organizacemi pro normalizaci, zveřejní na ně Komise odkazy v řadě C *Úředního věstníku Evropských společenství*.“

9 Na základě článku 65 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 305/2011 ze dne 9. března 2011 , kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh a kterým se zrušuje směrnice Rady 89/106 (Úř. věst. 2011, L 88, s. 5) byla směrnice 89/106 zrušena. Nicméně uvedené nařízení není *ratione temporis* použitelné na spor v původním řízení.

Směrnice 98/34

10 Článek 1 body 3, 4 a 11 směrnice 98/34, která nahradila směrnici 83/189, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[…]

3. ‚technickou specifikací' specifikace obsažená v dokumentu, který stanoví požadované charakteristiky výrobku, jako jsou úrovně jakosti, ukazatele vlastností, bezpečnost nebo rozměry, včetně požadavků na výrobek, jako jsou obchodní název, terminologie, symboly, zkoušení a zkušební metody, balení, označování výrobků nebo jejich opatřování štítkem se jmenovitými údaji a postupy posuzování shody.

[…]

4. ‚jiným požadavkem' požadavek jiný než technická specifikace kladený na výrobek zejména z důvodu ochrany spotřebitelů nebo životního prostředí, který má vliv na jeho spotřební cyklus po jeho uvedení na trh, jako jsou podmínky použití, recyklace, opětovného používání nebo zneškodňování, pokud tyto podmínky mohou významně ovlivnit složení nebo charakter výrobku nebo jeho uvedení na trh.

[…]

11. ‚technickým předpisem' technické specifikace a jiné požadavky nebo předpisy pro služby včetně příslušných správních předpisů, jejichž dodržování je při uvedení na trh, při poskytování služby, při usazování poskytovatele služeb nebo při používání v členském státě nebo na jeho větší části závazné *de iure* nebo *de facto*, jakož i právní a správní předpisy členských států zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazující poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb s výjimkou předpisů stanovených v článku 10.

Technické předpisy *de facto* zahrnují:

— právní nebo správní předpisy členského státu, které odkazují na technické specifikace nebo jiné požadavky nebo profesní pravidla nebo pravidla správné praxe, které samy obsahují odkaz na technické specifikace nebo na jiné požadavky nebo na předpisy pro služby, přičemž soulad s nimi předpokládá shodu s povinnostmi uloženými uvedenými právními nebo správními předpisy,

— dobrovolné dohody, v nichž je smluvní stranou orgán veřejné moci a které ve veřejném zájmu stanoví shodu s technickými specifikacemi nebo s jinými požadavky nebo s předpisy pro služby s výjimkou specifikací pro nabídková řízení při zadávání veřejných zakázek,

— technické specifikace nebo jiné požadavky nebo předpisy pro služby, které souvisejí s daňovými nebo finančními opatřeními ovlivňujícími spotřebu výrobků nebo služeb tím, že vyzývají ke shodě s těmito technickými specifikacemi nebo jinými požadavky nebo předpisy pro služby; to však neplatí pro technické specifikace nebo jiné požadavky nebo předpisy pro služby, které se týkají národních systémů sociálního zabezpečení."

11 Článek 8 odst. 1 a 3 uvedené směrnice stanoví:

„1. S výhradou článku 10, členské státy sdělí neprodleně Komisi každý návrh technického předpisu s výjimkou případu, kdy takový předpis pouze přejímá úplné znění mezinárodní nebo evropské normy a kdy postačí informace o dotyčné normě; členské státy současně Komisi sdělí důvody, pro které je nezbytné takový technický předpis přijmout, pokud již nebyly uvedeny v samotném návrhu.

[…]

Členské státy musí v souladu s výše uvedenými podmínkami znovu sdělit návrh technického předpisu, provedou-li v něm změny, které zásadně změní oblast jeho působnosti, zkrátí původně předpokládanou dobu jeho zavedení, doplní specifikace nebo požadavky nebo zpřísní požadavky.

[…]

3. Členské státy neprodleně sdělí konečné znění technického předpisu Komisi.“

Norma EN 13242:2002

12 Norma EN 13242:2002 byla vypracována technickým výborem CEN/TC 154 „Agregáty“ a schválena CEN dne 23. září 2002, v souladu s mandátem Komise ze dne 6. července 1998 (M 125 – Mandát udělený CEN/CENELEC pokud jde o normalizační práce týkající se harmonizovaných norem pro kameniva pro zvláštní účely, dále jen „mandát M 125“) přijatým na základě směrnice 89/106.

– Mandát M 125

13 Preambule mandátu M 125 zní takto:

„[…] Jedním z cílů směrnice je odstranit technické překážky obchodu ve stavebnictví, pokud nejdou odstranit prostřednictvím vzájemného uznávání rovnocennosti mezi všemi členskými státy. V první fázi se normalizační mandáty týkají stavebních výrobků, které mohou být předmětem technických překážek obchodu.

Tento mandát je určen k vypracování ustanovení s cílem zavést evropské harmonizované normy jakosti, jednak za účelem ‚sbližování‘ případných vnitrostátních právních a správních předpisů (dále jen , právní předpisy‘) a jednak za účelem, aby výrobky s prohlášení shody byly považovány za vyhovující pro použití, ke kterému jsou určeny, jak stanoví směrnice.“

14 Kapitola II uvedeného textu nadepsaná „Výkon mandátu“, stanoví:

„1. CEN/CENELEC předloží Komisi podrobný pracovní program nejpozději tři měsíce po schválení výborem zřízeným směrnicí 83/189.

[…]

5. Veškeré návrhy na přidání výrobků, použití a materiálů nebo forem neuvedených v mandátu, ale považovaných technickým výborem za nezbytné, musí být předloženy k přezkumu útvarům Komise bez ohledu na pracovní program. Normy připravené pro výrobky, na něž se nevztahuje uvedený mandát, se nepovažují za harmonizované normy. S výjimkou ustanovení čl. 4 odst. 1 směrnice [98/34] je třeba zohlednit skutečnost, že všechny výrobky, na něž se vztahuje mandát, odpovídají systému ověřování shody v souladu s příslušným rozhodnutím Komise, což není případ nezahrnutých výrobků.

6. Veškeré návrhy na přidání charakteristik a aspektů trvanlivosti neuvedených v mandátu, ale považovaných technickým výborem za nezbytné, musí být předloženy ve zvláštní kapitole pracovního programu a budou přezkoumány službami Komise.

[…]

8. Technické výbory CEN musí poskytnout technické informace, pokud jde o určení požadovaných vlastností, a to s přihlédnutím k níže uvedeným podmínkám; navrhované zkušební metody musí přímo souviset s danou požadovanou vlastností a nesmí odkazovat na metody určení vlastností, které pověření nevyžaduje. Požadavky na trvanlivost je třeba řešit v rámci aktuálního stavu vývoje techniky.

9. Odkazy na zkušební či výpočtové metody musí odpovídat zamýšlené harmonizaci. Obecně je třeba k určení každé vlastnosti určitého výrobku či skupiny výrobků označit pouze jednu referenční metodu.

Pokud je však pro určitý výrobek nebo skupinu výrobků třeba označit více než jednu referenční metodu pro určení téže vlastnosti, musí být takové řešení odůvodněno. V takovém případě musí být všechny referenční metody spojeny spojkou ‚nebo' a je třeba uvést způsob použití.

Ve všech ostatních případech lze dvě či více zkušebních či výpočtových metod pro určení jedné vlastnosti přijmout pouze tehdy, pokud mezi nimi existuje nebo může být vytvořena korelace. Příslušná harmonizovaná norma pro daný výrobek musí poté zvolit jednu z takových metod jako referenční.

Zkušební či výpočtové metody však musí být, pokud možno, horizontální povahy a zahrnovat co možná nejširší škálu výrobků.

[…]

12. Rozsah tohoto mandátu lze případně změnit či rozšířit. Přijetí pracovního programu Komisí neznamená přijetí všech prvků uvedených jako referenční normy. Technické výbory musí prokázat přímou souvislost mezi uvedenými prvky a nezbytností harmonizace výrobků, zamýšleným použitím a charakteristikami zahrnutými v mandátu. Mimoto přijetí uvedeného programu nevylučuje možnost, aby CEN přidal nové prvky za účelem plného dodržení podmínek mandátu.

[…]

15. CEN/CENELEC bezprostředně informuje Komisi o všech problémech spojených s výkonem mandátu a předkládá výroční zprávu o postupu prací provedených v rámci mandátu.

16. Zpráva o postupu prací obsahuje popis provedených prací a uvádí nastalé politické či technické obtíže, konkrétně obtíže, které by orgány členského státu mohly vést k vyjádření námitek či uplatnění čl. 5 odst. 1 směrnice [98/34].

17. Zpráva o postupu prací je doplněna nejnovějšími návrhy jednotlivých norem, jichž se mandát týká, a nejnovějšími zprávami o pracích zadaných subdodavatelům.

[…]

19. K přijetí mandátu ze strany CEN/CENELEC může dojít až poté, kdy útvary Komise přijmou program prací.

[…]

21. CEN/CENELEC předloží konečné návrhy evropských harmonizovaných norem a relevantních doplňujících norem útvarům Komise k potvrzení jejich shody s tímto mandátem v souladu s časovým harmonogramem sjednaným mezi CEN/CENELEC a Komisí, podle bodu II. 2. d).“

15 Kapitola III uvedeného textu, nadepsaný „Harmonizované normy“, zní takto:

„1. Harmonizované normy je třeba vypracovat tak, aby umožňovaly prokázání splnění základních požadavků u výrobků uvedených v přílohách 1 a 2. Vzhledem k tomu, že jedním z cílů směrnice je odstranit překážky obchodu, budou normy z ní odvozené, pokud to bude reálné, formulovány v ukazatelích vlastností výrobků (čl. 7 odst. 2 směrnice), přičemž budou brány v úvahu interpretační dokumenty.

2. Harmonizovaná norma bude obsahovat:

[…]

— Metody (výpočtu, zkušební či jiné metody) nebo odkaz na normu obsahující metody pro určení uvedených charakteristik;

[…]“

16 Přílohy 1 až 3 mandátu M 125 vymezují oblast působnosti mandátu, jeho technický referenční rámec, jakož i požadavky v oblasti potvrzování shody.

– Harmonizovaná norma EN 13242:2002

17 V bodě 1 druhém pododstavci harmonizovaná norma EN 13242:2002 uvádí, že „[j]e upraveno hodnocení shody výrobků s touto evropskou [harmonizovanou] normou“.

18 Bod 6 uvedené harmonizované normy, nadepsaný „Požadavky na chemické vlastnosti“, zní takto:

„6.1 Všeobecně

Nutnost provádět zkoušky za účelem určení a oznámení veškerých vlastností spadajících do této kapitoly závisí na konečném využití či na původu kameniva. V případě nutnosti musí být provedeny zkoušky stanovené v kapitole 6, jimiž se určí příslušné chemické vlastnosti.

[…]

6.3 Celková síra

Celkový obsah síry v kamenivu, určený podle [článku 11 normy] EN 1744-1:1998, [přijaté CEN mimo mandát Komise a mimo postup stanovený v článku 7 směrnice], bude v případě nutnosti prohlášen v souladu s příslušnou kategorií uvedenou v tabulce 13 [nadepsané „Kategorie pro maximální celkový obsah síry“:]

Tabulka 13

Kategorie pro maximální celkový obsah síry

Kamenivo	Celkový obsah síry %	Kategorie *(S)*
Jiné než hutní vysokopecní kamenivo chlazené vzduchem	≤ 1 % > 1 %	S_1 $S_{Oznámeno}$
	Žádné požadavky	S_{NR}
Hutní vysokopecní kamenivo chlazené vzduchem	≤ 2 % > 2 %	S_2 $S_{Prohlášeno}$
	Žádné požadavky	S_{NR}

[…]“

19 „Příloha ZA (informativní) – Ustanovení této evropské normy, která se týkají základních požadavků nebo jiných ustanovení směrnic EU“ uvedené harmonizované normy zejména uvádí, že „ustanovení evropské normy EN 13242:2002 uvedená v této příloze splňují požadavky mandátu svěřeného v rámci [směrnice 89/106]“ a že „shoda s uvedenými články dává kamenivu zpracovanému podle této evropské normy způsobilost k použití podle tohoto dokumentu“.

20 Odkazy na harmonizovanou normu EN 13242:2002 byly zveřejněny v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 27. března 2003 (Úř. věst. 2003, C 75, s. 8).

Irské právo

Zákon o prodeji zboží a poskytování služeb

21 Článek 10 Sale of Goods and Supply of Services Act 1980 (zákon o prodeji zboží a poskytování služeb z roku 1980) novelizoval článek 14 Sale of Goods Act 1893 (zákon o prodeji zboží z roku 1893) takto:

„1. S výhradou ustanovení tohoto zákona a jakéhokoli jiného souvisejícího předpisu neplatí žádná domněnka či záruka, pokud jde o jakost zboží dodávaného na základě kupní smlouvy či jeho vhodnost k jakémukoli účelu.

2. Prodává-li prodávající zboží v rámci svého podnikání, platí domněnka, že zboží dodávané podle smlouvy je přiměřené obchodní jakosti, s tím, že žádná taková domněnka se nepoužije:

a) pokud jde o vady, na které byl kupující výslovně upozorněn před uzavřením smlouvy, nebo

b) provede-li kupující prohlídku zboží před uzavřením smlouvy, pokud jde o vady, jež měly být při takové prohlídce zjištěny.

3. Zboží je přiměřené obchodní jakosti, je-li vhodné k účelu či účelům, k nimž se zboží takového druhu zpravidla pořizuje, a natolik trvanlivé, jak lze přiměřeně očekávat s ohledem na jakýkoli jeho popis, případně jeho cenu a veškeré ostatní významné skutečnosti; jakákoli zmínka v tomto zákoně o zboží horší než přiměřené obchodní jakosti se vykládá přiměřeně.

4. Prodává-li prodávající zboží v rámci svého podnikání a kupující výslovně či konkludentně uvědomí prodávajícího o jakémkoli konkrétním účelu, k němuž je zboží pořizováno, platí domněnka, že zboží dodávané na základě smlouvy je přiměřeně vhodné k takovému účelu bez ohledu na to, zda jde o účel, k němuž se takové zboží zpravidla dodává, s výjimkou situace, kdy lze mít s ohledem na okolnosti za to, že se kupující nespoléhá na schopnosti či úsudek prodávajícího nebo by bylo nerozumné, aby na schopnosti či úsudek prodávajícího spoléhal.

[…]“

Norma I. S. EN 13242:2002

22 Norma EN 13242:2002 byla v Irsku provedena National Standard Authority of Ireland (irský normalizační úřad) prostřednictvím normy I. S. EN 13242:2002.

Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžné otázkys

23 V rámci výstavby střediska pro mládež Ballymun v Dublinu (Irsko) společností James Eliott Construction ukládaly stanovené specifikace zejména povinnost, aby vnitřní podlahy budovy byly položeny na vrstvě 225 milimetrů „dobře zhutněného kameniva Clause 804 podle specifikací Department of Enterprise“. K tomu účelu společnost Irish Asphalt dodala společnosti Eliott Construction výrobek s názvem „Clause 804“.

24 Po ukončení prací se v podlahách a stropech začaly objevovat praskliny, které bránily užívání budovy. Společnost James Elliott Construction uznala svou odpovědnost a provedla sanační práce na budově v ceně 1,5 milionu eur.

25 Dne 13. června 2008 společnost James Elliott Construction podala žalobu na náhradu škody proti společnosti Irish Asphalt, z důvodu, že tyto vady byly způsobeny přítomností pyritu v kamenivu Clause 804 dodaném uvedenou společností.

26 Rozsudkem ze dne 25. května 2011 rozhodl High Court (Vrchní soud, Irsko), že příčinou vad betonu byla přítomnost pyritu v kamenivu dodaném společností Irish Asphalt společnosti James Elliott Construction. V tomto ohledu konstatoval, že analýzy kameniva z budovy odhalily, že kamenivo nesplňovalo irskou normu I. S. EN 13242:2002 provádějící evropskou normu EN 13242:2002, konkrétně pokud jde o obsah síry.

27 Uvedený soud tudíž rozhodl, že společnost Irish Asphalt porušila smlouvu, která jí podle čl. 14 odst. 2 zákona o prodeji zboží ukládala dodat kamenivo „přiměřené obchodní jakosti“ a „vhodné k použití“.

28 Společnost Irish Asphalt se proti rozsudku odvolala k Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko).

29 Dne 2. prosince 2014 Supreme Court (Nejvyšší soud) vydal rozsudek týkající se otázek vnitrostátního práva, jímž odvolání zamítl, avšak vyhradil otázky týkající se unijního práva.

30 Předkládající soud se zaprvé táže na právní postavení evropských harmonizovaných norem pro stavební výrobky, jakož i na jejich relevanci ve smluvních vztazích mezi dvěma soukromými osobami, pokud se ve smlouvě o dodávce zboží odkazuje na vnitrostátní normu přijatou na základě harmonizované normy, zadruhé na výklad evropské normy EN 13242:2002, pokud jde o její působnost a obsah, konkrétně ve

vztahu k domněnkám vytvořeným dodržováním této normy a možnosti je vyvrátit, a zatřetí na vztah mezi ustanoveními vnitrostátního práva implikujícími existenci určitých výslovných smluvních ustanovení a oznamovací povinností uloženou členským státům na základě směrnice 98/34.

31 Za těchto podmínek se Supreme Court (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) a) Je v případech, kdy se smluvní strana smlouvy uzavřené podle soukromého práva zaváže dodat výrobek vyrobený podle národní normy, která byla přijata k provedení evropské normy vydané na základě pověření Komise podle ustanovení směrnice 89/106, výklad takové normy otázkou, kterou lze položit Soudnímu dvoru Evropské unie jako předběžnou otázku podle článku 267 SFEU?

b) V případě kladné odpovědi na první otázku písm. a) vyplývá z normy EN 13242:2002, že otázku splnění či porušení této normy lze určit pouze zkouškou provedenou podle norem přijatých (bez pověření) Evropským výborem pro normalizaci (CEN) a uvedených v normě EN 13242:2002, a tyto zkoušky je třeba provést v okamžiku výroby nebo dodání, nebo lze porušení uvedené normy (a tedy i porušení smlouvy) určit na základě jiných, pozdějších zkoušek, jsou-li výsledky takových zkoušek logicky průkazné, pokud jde o porušení dané normy?

2) Je vnitrostátní soud při projednávání soukromoprávní žaloby z porušení smlouvy, pokud jde o výrobek vyrobený podle evropské normy vydané na základě pověření Komise podle směrnice [89/106], povinen nepoužít ustanovení vnitrostátního práva, z nichž vyplývá [existence výslovných smluvních] podmínek, pokud jde o přiměřenou obchodní jakost a vhodnost k určitému účelu, a to z důvodu, že dané zákonné podmínky či jejich použití vedou ke vzniku norem nebo stanoví technické specifikace či požadavky, které nebyly oznámeny podle ustanovení směrnice 98/34?

3) Musí vnitrostátní soud, který projednává žalobu z porušení smlouvy uzavřené podle soukromého práva, jež údajně vychází z porušení podmínky týkající se přiměřené obchodní jakosti či vhodnosti k použití (která je ze zákona konkludentně součástí dané smlouvy a nebyla smluvními stranami pozměněna ani vyloučena), pokud jde o výrobek vyrobený v souladu s normou EN 13242:2002, vycházet z domněnky, že daný výrobek má přiměřenou obchodní jakost a je vhodný ke svému účelu, a pokud ano, lze takovou domněnku vyvrátit pouze důkazem nesplnění normy EN 13242:2002 ve formě zkoušek provedených v souladu se zkušebními protokoly uvedenými v normě EN 13242:2002, a to v okamžiku dodání výrobku?

4) V případě kladné odpovědi na první otázku písm. a) a zároveň na třetí otázku, použije se limit pro celkový obsah síry v kamenivech stanovený normou EN 13242:2002 nebo podle této normy v tom smyslu, že splnění takového limitu je mimo jiné podmínkou založení jakékoli domněnky přiměřené obchodní jakosti nebo vhodnosti k použití?

5) V případě kladné odpovědi na první otázku písm. a) a zároveň na třetí otázku lze z domněnky stanovené přílohou ZA k normě EN 13242:2002 nebo článkem 4 směrnice o stavebních výrobcích vycházet jen tehdy, je-li prokázáno, že dotčený výrobek byl opatřen značkou ‚ES‘?“

K předběžným otázkám

K první otázce písm. a) týkající se příslušnosti Soudního dvora

32 Podstatou první otázky písm. a) předkládajícího soudu je, zda má být článek 267 SFEU vykládán v tom smyslu, že pokud vnitrostátní soud řeší spor týkající se soukromoprávní smlouvy, která jedné smluvní straně ukládá dodat výrobek ve shodě s vnitrostátní normou provádějící harmonizovanou normu ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 89/106, na kterou Komise zveřejnila odkazy v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie*, je Soudní dvůr příslušný k výkladu uvedené normy v rámci řízení o předběžné otázce.

33 Úvodem je třeba připomenout, že podle předkládacího rozhodnutí představuje technická norma I. S. EN 13242:2002 dotčená ve věci v původním řízení předpis, kterým irský normalizační úřad provedl do irského práva harmonizovanou normu EN 13242:2002. Smysl první uvedené normy tudíž přímo závisí na výkladu druhé uvedené normy.

34 Je třeba připomenout, že podle judikatury je Soudní dvůr je příslušný k výkladu aktů, které byly přijaty orgány, které nelze kvalifikovat jako „orgány, instituce nebo jiné subjekty Unie“, avšak mají povahu prováděcích opatření aktů unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. září 1990, Sevince, C-192/89, EU:C:1990:322, bod 10, a ze dne 21. ledna 1993, Deutsche Shell, C-188/91, EU:C:1993:24, bod 17), přičemž toto řešení je odůvodněno samotným cílem článku 267 SFEU, který má v Unii zajistit jednotné uplatňování všech předpisů, které jsou součástí unijního právního řádu, aby se jejich účinky nelišily v závislosti na výkladu, který jim je dán v jednotlivých členských státech (rozsudek ze dne 20. září 1990, Sevince, C-192/89, EU:C:1990:322, bod 11).

35 Soudní dvůr mimoto rovněž uvedl, že skutečnost, že akt unijního práva nemá závazné účinky, není překážkou toho, aby Soudní dvůr v rámci řízení o předběžné otázce rozhodl na základě článku 267 SFEU o výkladu uvedeného aktu (rozsudek ze dne 21. ledna 1993, Deutsche Shell, C-188/91, EU:C:1993:24, bod 18).

36 Konkrétně, pokud jde o harmonizovanou normu, jako je norma dotčená ve věci v původním řízení, je třeba uvést, že čl. 4 odst. 1 směrnice 89/106 definuje harmonizované normy jako technické specifikace přijaté CEN, CENELEC nebo oběma podle pověření udělených Komisí ve shodě se směrnicí 83/189, které – jak plyne z šestého a sedmého bodu odůvodnění uvedené směrnice – představují konkretizaci základních požadavků na technické úrovni definovaných v příloze I uvedené směrnice.

37 Podle čl. 7 odst. 3 směrnice 89/106 Komise po vyhlášení norem evropskými organizacemi pro normalizaci zveřejní odkazy na ně v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie*.

38 Podle čl. 4 odst. 2 směrnice 89/106, ve spojení s jedenáctým bodem odůvodnění, je účinkem tohoto zveřejnění, že pro výrobky, na něž se vztahuje uvedená směrnice a které splňují technické specifikace definované v harmonizovaných normách týkajících se těchto výrobků, platí domněnka souladu se základními požadavky uvedené směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. října 2010, Latchways a Eurafe Solutions, C-185/08, EU:C:2010:619, bod 31), což umožňuje použít pro ně označení „ES“.

39 Tato domněnka shody se základními požadavky směrnice 89/106, jakož i označení „ES“ propůjčují dotčenému výrobku podle čl. 6 odst. 1 uvedené směrnice, ve spojení s dvanáctým bodem odůvodnění, možnost volného pohybu, uvádění na trh a volného použití na území všech členských států Unie.

40 Z výše uvedeného plyne, že harmonizovaná norma, jako je norma dotčená ve věci v původním řízení, která byla přijata na základě směrnice 89/106 a na kterou byly zveřejněny odkazy v *Úředním věstníku Evropské unie*, je součástí unijního práva, jelikož právě odkazem na ustanovení takové normy se určuje, zda domněnka na základě čl. 4 odst. 2 směrnice 89/106, platí nebo neplatí pro určitý výrobek.

41 Skutečnost, že výrobek splňuje technické požadavky definované takovou normou umožnuje se domnívat, že uvedený výrobek splňuje základní požadavky obsažené ve směrnici 89/106. Z toho plyne, že uvedený výrobek se může volně pohybovat, být uveden na trh, jakož i být volně používán na území všech členských států Unie, takže na základě čl. 6 odst. 1 uvedené směrnice členské státy nemohou zejména uložit na uvedené výrobky další požadavky za účelem jejich skutečného přístupu na trh a jejich použití na jejich území (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. října 2014, Komise v. Německo, C-100/13, EU:C:2014:2293, body 55, 56 a 63).

42 Ačkoli je pravda, že shoda stavebního výrobku se základními požadavky obsaženými ve směrnici 89/106 může být případně potvrzena jinými prostředky než důkazem o shodě s harmonizovanými normami, nezpochybňuje to existenci právních účinků spojených s harmonizovanou normou.

43 Navíc je třeba uvést, že ačkoli vypracování takové harmonizované normy je svěřeno soukromoprávnímu subjektu, představuje nicméně nezbytné prováděcí opatření přísně zarámované základními požadavky definovanými uvedenou směrnicí, je uskutečněno z podnětu a pod kontrolou Komise, a jeho právní účinky podléhají předchozímu zveřejnění odkazů na uvedenou normu v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie*.

44 V projednávané věci byla norma EN 13242:2002 vypracována v rámci mandátu M 125, svěřeného Komisí CEN na základě článku 7 směrnice 89/106, a bod 8 kapitoly II stanoví, že evropské výbory pro normalizaci musí poskytnout technické informace, pokud jde o určení požadovaných vlastností, a to s přihlédnutím k podmínkám v normě uvedeným. K tomu účelu Komise v přílohách 1 a 2 uvedeného mandátu přesně určila jeho působnost, jakož i technický referenční rámec prostřednictvím odkazu na skupiny a podskupiny výrobků, pro které ukládá určení požadovaných vlastností a trvanlivosti. Podle přílohy 3 téhož mandátu Komise rovněž požádala, aby CEN v harmonizované normě vypracoval určitý počet systémů ověřování shody.

45 Z bodů 1 a 19 kapitoly II mandátu M 125 rovněž plyne, zaprvé že předtím, než normalizační subjekt uvedený mandát přijme, musí ve lhůtě stanovené Komisí vypracovat pracovní program, který Komise musí schválit. Zadruhé podle bodů 5 a 6 uvedené kapitoly všechny návrhy na přidání prvků neuvedených v mandátu musí být předloženy k přezkumu Komisi. Zatřetí podle bodů 15 až 17 a 21 uvedené kapitoly je práce normalizačních subjektů předmětem podrobné kontroly ze strany Komise, a zároveň mají normalizační subjekty povinnost Komisi pravidelně podávat zprávu, uvedená instituce kontroluje shodu konečných návrhů harmonizovaných norem, a to před zveřejněním odkazů na ně v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie*.

46 Mimoto, jak ukazuje rozsudek ze dne 16. října 2014, Komise v. Německo (C-100/13, EU:C:2014:2293), Komise prostřednictvím žaloby pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU dohlíží na plnou účinnost harmonizovaných norem. V uvedeném rozsudku měl Soudní dvůr za to, že členský stát tím, že na stavební výrobky uvedené v několika harmonizovaných normách uložil dodatečné požadavky pro účely skutečného přístupu uvedených výrobků na trh a pro jejich použití na německém území, nesplnil povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 4 odst. 2, a čl. 6 odst. 1 směrnice 89/106.

47 Je tedy třeba odpovědět na první otázku písm. a) tak, že první pododstavec článku 267 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že Soudní dvůr je v rámci řízení o předběžné otázce příslušný k výkladu harmonizované normy podle čl. 4 odst. 1 směrnice 89/106, na kterou Komise zveřejnila odkazy v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie*.

K první otázce písm. b)

48 S ohledem na odpověď na první otázku písm. a) je třeba na první otázku písm. b); podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda harmonizovaná norma EN 13242:2002 musí být vykládána v tom smyslu, že v rámci sporu týkajícího se soukromoprávní smlouvy, která jedné smluvní straně ukládá

dodávat výrobek s prohlášením shody podle vnitrostátní normy provádějící harmonizovanou normu ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 89/106, na kterou Komise zveřejnila odkazy v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie*, umožňuje konstatovat nedodržení technických specifikací uvedené harmonizované normy prostřednictvím jiných zkušebních metod, než výslovně stanoví posledně uvedený předpis , a zda mohou být uvedené metody použity kdykoli v průběhu období hospodářské životnosti produktu.

49 Úvodem je třeba konstatovat, že v souladu s oddílem 1 druhým pododstavcem harmonizované normy EN 13242:2002, podle kterého je v uvedené normě „uvedeno hodnocení shody výrobků s touto evropskou [harmonizovanou] normou“, bod 6 uvedené harmonizované normy, nadepsaný „Požadavky na chemické vlastnosti“, v bodě 6.3 stanoví, že celkový obsah síry v kamenivu, který musí být prohlášen v souladu s příslušnou kategorií uvedenou v tabulce 13, nadepsané „Kategorie pro maximální celkový obsah síry“, se určuje podle normy EN 1744-1:1998.

50 Je však třeba připomenout, jak potvrzuje čtvrtý bod odůvodnění směrnice 89/106, že cílem uvedené směrnice je odstranit překážky obchodu vytvořením podmínek umožňujících volné uvádění stavebních výrobků na trh Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2012, Elenca, C-385/10, EU:C:2012:634, bod 15).

51 Z toho plyne, že směrnice 89/106, jejímž cílem je odstranit překážky obchodu, směřuje k harmonizaci nikoli podmínek a konkrétních způsobů použití stavebních výrobků při jejich začlenění do stavby pozemních a inženýrských staveb, ale způsobů týkajících se přístupu uvedených výrobků na trh.

52 Ani směrnice 89/106, ani harmonizovaná norma EN 13242:2002, a konkrétně ani její bod 6.3, který stanoví způsoby určování obsahu síry v kamenivech, kterých se týká, neprovádějí harmonizaci vnitrostátních právních úprav týkajících se dokazování v rámci sporu týkajícího se smlouvy, jako je spor v původním řízení, ať už jde o způsob prokázání shody stavebního výrobku se specifikacemi uvedenými ve smlouvě, nebo o okamžik, kdy musí být shoda takového výrobku konstatována.

53 S ohledem na předcházející úvahy je třeba na první otázku písm. b) odpovědět tak, že harmonizovaná norma EN 13242:2002 musí být vykládána v tom smyslu, že nezavazuje vnitrostátní soud, který řeší spor týkající se výkonu soukromoprávní smlouvy, která jedné smluvní straně ukládá dodat stavební výrobek s prohlášením shody podle vnitrostátní normy provádějící uvedenou harmonizovanou normu, ať už jde o způsob prokázání shody stavebního výrobku se specifikacemi uvedenými ve smlouvě, nebo o okamžik, kdy musí být shoda takového výrobku konstatována.

Ke třetí otázce

54 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba přezkoumat nyní, je, zda čl. 4 odst. 2 směrnice 89/106, ve spojení s dvanáctým bodem odůvodnění, musí být vykládán v tom smyslu, že domněnka způsobilosti k použití stavebního výrobku vyrobeného v souladu s harmonizovanou normou zavazuje vnitrostátní soud při určování přiměřené obchodní jakosti či způsobilosti k použití takového výrobku, když vnitrostátní předpis obecné povahy týkající se prodeje zboží, jako je předpis dotčený ve věci v původním řízení, vyžaduje, aby stavební výrobek takové vlastnosti vykazoval. V případě kladné odpovědi se předkládající soud táže Soudního dvora na způsoby vyvrácení takové domněnky.

55 Jak plyne z čl. 2 odst. 1 směrnice 89/106, uvedená směrnice má za cíl zaručit, aby stavební výrobky, které jsou určeny k použití ve stavbách, mohly být uvedeny na trh pouze tehdy, jsou-li vhodné k tomuto určenému použití, to znamená, že mají takové vlastnosti, že stavby, do kterých mají být zabudovány, sestaveny, použity nebo instalovány, mohou, jsou-li řádně navrženy a provedeny, splňovat základní požadavky uvedené v článku 3 uvedené směrnice, jestliže se na tyto stavby vztahují předpisy obsahující tyto požadavky.

56 K tomu účelu, jak se připomíná v bodě 39 tohoto rozsudku, unijní zákonodárce zavedl mechanismus domněnky způsobilosti k použití, na jejímž základě výrobek, který splňuje základní požadavky uvedené v článku 3 směrnice 89/106 a konkretizované v harmonizované normě, může v souladu s čl. 6 odst. 1 této směrnice, ve spojení s dvanáctým bodem odůvodnění, využívat volného pohybu, být uváděn na trh a být volně používán na území všech členských států.

57 Z toho plyne, že taková domněnka shody má za cíl pouze umožnit stavebnímu výrobku, který splňuje podmínky stanovené harmonizovanou normou, volný pohyb v rámci Unie.

58 Ze stejných důvodů, jaké byly uvedeny v bodě 51 tohoto rozsudku, nelze směrnici 89/106 vykládat v tom smyslu, že provádí harmonizaci vnitrostátních pravidel, případně implicitních, použitelných na smlouvy o prodeji stavebních výrobků.

59 Proto domněnka způsobilosti k použití podle čl. 4 odst. 2 směrnice 89/106, ve spojení s dvanáctým bodem odůvodnění, není v rámci sporu týkajícího se smlouvy závazná při posouzení, zda jedna ze smluvních stran dodržela vnitrostátní požadavky týkající se smlouvy.

60 Vzhledem k odpovědi, která byla dána na první část třetí otázky, není třeba na její druhou část odpovídat.

61 S ohledem na výše uvedené je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že čl. 4 odst. 2 směrnice 89/106, ve spojení s dvanáctým bodem odůvodnění, musí být vykládán v tom smyslu, že domněnka použitelnosti stavebního výrobku vyrobeného v souladu s harmonizovanou normou nezavazuje vnitrostátní soud při určování přiměřené obchodní jakosti nebo vhodnosti takového výrobku k použití, jestliže vnitrostátní právní úprava obecné povahy týkající se prodeje zboží, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, vyžaduje, aby stavební výrobek takové charakteristiky vykazoval.

Ke čtvrté a páté otázce

62 Vzhledem k tomu, že čtvrtou a pátou otázku předkládající soud pokládá výhradně pro případ kladné odpovědi na první otázku písm. a) a na třetí otázku, není třeba na ně odpovídat.

Ke druhé otázce

63 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 1 bod 11 směrnice 98/34 musí být vykládán v tom smyslu, že v rámci sporu mezi dvěma jednotlivci ve věci smluvních práv a povinností je vnitrostátní soud povinen – pokud smluvní strany nevyjádří opačnou vůli – neuplatnit vnitrostátní právní úpravu, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která stanoví implicitní smluvní podmínky týkající se přiměřené obchodní jakosti a vhodnosti k použití nebo jakosti prodávaných výrobků, z důvodu, že uvedená právní úprava představuje technický předpis ve smyslu čl. 1 bodu 11 uvedené směrnice, který členský stát v souladu s čl. 8 odst. 1 uvedené směrnice neoznámil Komisi.

64 Úvodem je třeba připomenout, jak právem uvedl předkládající soud, že podle ustálené judikatury se ve sporu mezi jednotlivci lze dovolávat neuplatnění vnitrostátního technického předpisu, který nebyl oznámen v souladu s článkem 8 směrnice 98/34, (viz rozsudky ze dne 30. dubna 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 54, a ze dne 26. září 2000, Unilever, C-443/98, EU:C:2000:496, body 40 až 43, 48 a 49).

65 Je však třeba předem ověřit, zda právní úprava dotčená ve věci v původním řízení skutečně představuje „technický předpis“ ve smyslu čl. 1 bodu 11) uvedené směrnice.

66 Z uvedeného ustanovení plyne, že pojem „technický předpis“ zahrnuje tři kategorie, a sice zaprvé „technickou specifikaci“ ve smyslu čl. 1 bodu 3 směrnice 98/34, zadruhé „jiný požadavek“, jak je definován v čl. 1 bodě 4 této směrnice, a zatřetí kategorii uvedenou v čl. 1 bodě 11 uvedené směrnice, která se týká právních a správních předpisů zakazujících výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku (rozsudek ze dne 10. července 2014, rozsudek Ivansson a další, C-307/13, EU:C:2014:2058, bod 16, a citovaná judikatura).

67 V projednávané věci se zdá, zaprvé že ustanovení, jako jsou ustanovení dotčená ve věci v původním řízení, sama o sobě i tak, jak je vykládají irské soudy, nespadají pod pojem „technická specifikace“ ve smyslu čl. 1 bodu 3 směrnice 98/34. Uvedený pojem se totiž týká výhradně vnitrostátních opatření, která se vztahují na výrobek nebo jeho obal jako takové, a stanoví tudíž jednu z požadovaných vlastností výrobku (rozsudek ze dne 10. července 2014, Ivansson a další, C-307/13, EU:C:2014:2058, bod 19 a citovaná judikatura). To přitom zjevně není případ požadavku, který se vztahuje – pokud smluvní strany nevyjádří opačnou vůli – obecně na prodej všech výrobků.

68 Zadruhé a z téhož důvodu nelze taková ustanovení kvalifikovat jako „jiné požadavky“ ve smyslu čl. 1 bod 4 směrnice 98/34.

69 V tomto ohledu Soudní dvůr uvedl, že aby dotčená vnitrostátní opatření mohly být kvalifikována jako „jiné požadavky“ ve smyslu uvedeného ustanovení, musí představovat podmínky, které mohou významně ovlivnit složení nebo charakter dotčeného výrobku nebo jeho uvedení na trh, přičemž ustanovení s obecnou povahou nemohou představovat takovéto podmínky, a tudíž ani nemohou být kvalifikována jako „jiné požadavky“ (viz rozsudek ze dne 10. července 2014, Ivansson a další, C-307/13, EU:C:2014:2058, body 26 a 27 a citovaná judikatura).

70 Zatřetí právní úprava dotčená ve věci v původním řízení nespadá do kategorie technických předpisů podle čl. 1 bodu 11 směrnice 98/34, neboť se omezuje na uvedení implicitních smluvních požadavků a neobsahuje ve smyslu této směrnice žádný zákaz výroby, dovozu, prodeje nebo používání určitého výrobku nebo poskytování či využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb.

71 Z toho důvodu se směrnice 98/34 nevztahuje na implicitní smluvní požadavky, jako jsou požadavky uložené právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení.

72 S ohledem na výše uvedené je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 1 bod 11 směrnice 98/34 musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní právní úprava, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která s výhradou opačné vůle smluvních stran stanoví implicitní smluvní podmínky týkající se obchodní jakosti a způsobilosti k použití nebo jakosti prodávaných výrobků, nepředstavuje „technický předpis“ ve smyslu uvedeného ustanovení, jehož návrh musí být předem oznámen v souladu s čl. 8 odst. 1 prvním pododstavcem uvedené směrnice.

K nákladům řízení

73 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) **První pododstavec článku 267 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že Soudní dvůr je v rámci řízení o předběžné otázce příslušný k výkladu harmonizované normy podle čl. 4 odst. 1 směrnice Rady 89/106/EHS ze dne 21. prosince 1988 o sbližování právních**

a správních předpisů členských států týkajících se stavebních výrobků, ve znění směrnice Rady 93/68/EHS ze dne 22. července 1993, na kterou Komise zveřejnila odkazy v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie.*

2) **Harmonizovaná norma EN 13242:2002, nazvaná „Kamenivo pro nestmelené směsi a směsi stmelené hydraulickými pojivy pro inženýrské stavby a pozemní komunikace“, musí být vykládána v tom smyslu, že nezavazuje vnitrostátní soud, který řeší spor týkající se výkonu soukromoprávní smlouvy, která jedné smluvní straně ukládá dodat stavební výrobek s prohlášením shody podle vnitrostátní normy provádějící uvedenou harmonizovanou normu, ať už jde o způsob prokázání shody stavebního výrobku se specifikacemi uvedenými ve smlouvě, nebo o okamžik, kdy musí být shoda takového výrobku konstatována.**

3) **Článek 4 odst. 2 směrnice 89/106, ve znění směrnice 93/68, ve spojení s dvanáctým bodem odůvodnění, musí být vykládán v tom smyslu, že domněnka použitelnosti stavebního výrobku vyrobeného v souladu s harmonizovanou normou nezavazuje vnitrostátní soud při určování přiměřené obchodní jakosti zboží nebo vhodnosti takového výrobku k použití, jestliže vnitrostátní právní úprava obecné povahy týkající se prodeje zboží, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, vyžaduje, aby stavební výrobek takové charakteristiky vykazoval.**

4) **Článek 1 bod 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnost, naposledy pozměněné směrnicí Rady 2006/96/ES ze dne 20. listopadu 2006, musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní právní úprava, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která s výhradou opačné vůle smluvních stran stanoví implicitní smluvní podmínky týkající se přiměřené obchodní jakosti a vhodnosti k použití nebo jakosti prodávaných výrobků, nepředstavuje „technický předpis“ ve smyslu uvedeného ustanovení, jehož návrh musí být předem oznámen v souladu s čl. 8 odst. 1 prvním pododstavcem směrnice 98/34, ve znění směrnice 2006/96.**

Podpisy.